

ΝΕΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΚΑΤΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ .

Α

ΑΑΡΩΝ πρεσβύτερος αδελφός Μωϋσέως, Αιγύπτιος. πρώτος ιερέυς, και αρχηγός τῆς Ιουδαϊκῆς θρησκείας, γεννηθείς περί τῆ 1574. Π.Χ. Συνήργησε πολὺ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἐλευθέρωσιν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Ἡ ράβδος του ἐξετέλεσε τὰ πρῶτα θρυλούμενα τεράσια. Μετὰ τὴν διάβασιν τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἐνέδωκεν εἰς τὸν γογγυσμὸν τοῦ λαοῦ, καὶ ἐμόρφωσε τὸν χρυσοῦν Μόσχον. ὁ Κορέ, Δαθάν, καὶ Αβειρών, ζηλοτυπήσαντες διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἱερωσύνης του, ἐπαναστάτησαν κατ' αὐτοῦ, καὶ κατεβυθίσθησαν πανοικει εἰς τὴν ἀνοιχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ γῆν· τὸν δὲ Κορέ μετ' ἄλλους περί τὰς 15000 χιλιάδας ψυχᾶς ὁμοίους του πῦρ ἐξ οὐρανοῦ κατέφαγεν. Ὁ Ααρών εἶχε καὶ ἄλλους δύο υἱούς, τὸν Ελεάζαρ, καὶ Ἰθάμαρ. Ανεγνωρίσθη, καὶ ἐπεβεβαιώθη Μέγας Αρχιερέυς διὰ τοῦ παραδόξου θαύματος τῆς βλασησάσης αὐτοῦ ράβδου. Ὑπεβάσασε μετὰ τοῦ Οὐρ τοὺς βραχίονας τοῦ Μωϋσέως δεομένου, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐπολέμησε κατὰ τῶν Αμαληκιτῶν. ἀπέθανε δὲ

κατὰ τὸ 1452. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 123. χρόνων, παραδούς εἰς τὸν υἱὸν καὶ διάδοχόν του Ελεάζαρ τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα. Οἱ Ἰουδαῖοι ἔλαβον 86 Αρχιερεῖς μετὰ τὸν Ααρών, ἕως τῆς τελείας καταστροφῆς τοῦ Ναοῦ.

ΑΑΡΩΝ ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν ἦτον ἱερέυς χριστιανός, καὶ ἰατρός εἰς τὴν Αἰγυπτον. Οὗτος εἶναι ὁ πλέον παλαιὸς συγγραφεύς, ὅστις ὠμίλησε πρῶτος περὶ τοῦ ἐξανθήματος τῆς εὐλογίας ἕζη περὶ τὸ 622. Μ.Χ.

ΑΑΡΩΝ Ι' χαλίφης τῆς δυναστείας τῶν Αβυσσηνῶν, γεννηθείς περὶ τὸ 760. Μ.Χ. ἐσάθη περίφημος ἀρχηγός τοῦ Εθνους του ἦτον δίκαιος, φιλάνθρωπος, σοφός εἰς ποιητικὴν, Αλγεβραν καὶ Αστρονομίαν καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν σοφῶν. κατὰ τὸ 801. ἔστειλε πρέσβεις εἰς Εὐρώπην μετ' μεγαλοπρεπῆ δῶρα πρὸς τὸν Αυτοκράτορα Μέγαν Κάρολον, ἐξ ὧν ἐγνώρισαν πραγματικῶς, ὅτι αἱ τέχναι δὲν ἦσαν πάντα ἄγνωστοι εἰς τοὺς Αραβίους. τὰ δῶρα συνίσταντο εἰς μίαν μετ' ἄλλων μηχανήν, ἄγνωστον τότε εἰς Εὐρώπην. αὕτη δὲ ἦτον ἓνα ὄρολόγιον μετ' τρο-

χούς. ὁ σχηματισμός του ἦτον μία κλεψύδρα δεικνύουσα τὰς 12. ὥρας. 12. δὲ σφαῖραι πίπτουσαι ἐπ' ἀργυροῦ τινὸς πίνακος ἀλληλοδιαδόχως ἤνοιγον 12. θύρας, διὰ τῶν ὁποίων ἐξήρχοντο 12. ἵπποις καὶ ἐδείκνυον τὰς ὥρας· αὕτη ἡ μηχανὴ ἐδείκνυε προσέτι καὶ τὰς ἡμέρας τῆς Σελήνης καὶ ἐβδομάδος. οὗτος ἀπέθανε κατὰ τὸ 809. Μ.Χ. Ἐπωνομάσθη δίκαιος, καὶ ἐσυγκρίθη μὲ τὸν Αὐτοκράτορα Κάρολον τὸν ἐπωνομασθέντα Μέγαν.

ἌΒΑΡΟΣ Σκύθης τὸ γένος, υἱὸς τοῦ Σέουθου, ἐξάβη πρέσβυς εἰς Αἴθηναις περὶ τὰ 564. Π.Χ. τὴν δὲ φρόνησιν καὶ ἀρετὴν τούτου τοῦ ἀνδρός ἐθαύμασεν ἡ Ἑλλάς. εἶχε τὴν ἐμπειρίαν τοῦ νὰ προλέγη τὰς θηλασσοταραχὰς καὶ τοὺς σεισμούς.

ἌΒΑΣ, κατ' Ἀπολλώνιον, ἐξ Αἰόλου τοῦ Ἑλληνοῦ γεννᾶται ὁ Κρηθεύς, καὶ Ἀθάμας βασιλεὺς τῶν Θεβῶν· ἐκ δὲ τοῦ Κριθέως ὁ Ἀμυθάων καὶ Αἴσων. καὶ ἐκ τοῦ Ἀμυθάωνος ὁ Μελάμπους. ἐκ τούτου δὲ ὁ Ἄβας, κατ' Ὀμηρον δὲ ὁ Ποσειδῶν γεννᾶ. ἐκ τῆς Ερσηούσης τὸν Ἀργεῖον, ἐξ αὐτοῦ δὲ γεννᾶται ὁ Ἄβας.

ἌΒΑΣ, υἱὸς τοῦ Λυγκέως.

ἌΒΑΣ, σοφιστὴς, συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς καὶ ἱστορικὰ ὑπομνήματα.

ἌΒΒΑΚΟΪΜ ὁ Προφήτης. τὸ γένος καὶ ἡ πατρίς του εἶναι ἄδηλος, ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Μανασσῆ υἱοῦ Ἐζεκίου· αὐτὸς ἔφερε τὰ φαγητὰ εἰς τὴν Βαβυλῶνα πρὸς τὸν Δανιὴλ, ὅταν ἐρρίφθη εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων.

ἌΒΒΑΣ, θεῖος τοῦ Μωάμεθ, ἐχρημάτισεν ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικωτέρους στρατηγούς τῆς Ἀραβίας, ἐπολέμησε μετὰ

τοῦ ἀνεψιοῦ του καὶ νικηθεὶς ἤχμαλώτισθη ἀπ' αὐτὸν, ὅστις ἔπειτα τὸν ἐσυγχώρησε, καὶ τὸν ἔκαμε πρῶτον τοῦ ἀρχισράτηγον. οἱ Οθωμανοὶ τὸν ἐσέβοντο· ὁ Καλίφης Ομάρ καὶ Οθμάν, διάδοχοι τοῦ Μωάμεθ, καὶ οἱ σημαντικώτεροι διδάσκαλοι τοῦ ἔθνους τῶν δὲν διέβαινον ποτὲ ἔφιπποι ἀπ' ἐμπροσθέν του, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ καταβοῦν, καὶ νὰ τὸν προσκυνήσουν. ἀπέθανε κατὰ τὸ 652. Μ.Χ.

ἌΒΒΕΨΡΩΗΣ, Ἰσπανός. οὗτος ὑπερεκθειάζει τὸν Ἀριστοτέλην καὶ τὸν ὀνομάζει θεὸν τῆς σοφίας· διὸ καὶ ἐπωνομάσθη ψυχὴ τοῦ Ἀριστοτέλους. συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα, ὑπομνήματα καὶ ἐρμηνείας. ἔζη κατὰ τὸ 1150. Μ.Χ.

ἌΒΔΑΛΑΧ, υἱὸς τοῦ Ομήρ· εἰς ἀπὸ τοὺς σοφωτέρους, καὶ γενναιωτέρους ὀπαδοὺς τοῦ Μωάμεθ. ἦτον τόσο ἐλεήμων, ὥς ἐνῶ περιεπάτει μὲ τὸν ἵππον του ἐσέκετο ὄϊππος ἀφ' ἑαυτοῦ του διὰ νὰ κάμη αὐτὸς τὴν ἐλεημοσύνην. ἤλευθέρωσε χιλίους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους εἶχε δούλους· ἀπέθανε τὸ 650. Μ.Χ.

ἌΒΔΕΡΑΜ, ὁ ὄγδοος μονάρχης τῶν Οθωμανῶν, κατὰ τὸ 912. Μ.Χ. ἤρχησε τὰς κατακτήσεις του εἰς τὴν Ἰσπανίαν. οὗτος ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἐξάβη μάλλον ἐνδοξος παρά εὐτυχής. ἐγνώριζεν ὅλα τὰ χρέη, ὅσα χαρακτηρίζουν τὸν καλὸν βασιλέα. ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του, καὶ συνετέλει εἰς τὰ μέσα τῆς εὐτυχίας τῶν κρίνων καὶ ὑπερασπιζόμενος αὐτοὺς ὡς πατὴρ, οἱ δὲ ὑπήκοοι ἐπρόσφερον πρὸς αὐτὸν αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης, σεβόμενοι καὶ ἀγαπῶντες αὐτὸν ὡς πατέρα. ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 961. Μ.Χ.

ἌΒΔΗΡΟΣ, νέος Οπούντιος καὶ ὀπαδός

τοῦ Ηρακλέους μετὰ τὸν θάνατόν του ἔκτισεν ὁ Ηρακλῆς διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην, εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἀπέθανε τὴν πόλιν Αἰθῆρα.

ἈΒΔΙΑΣ, Βαβυλώνιος, Ἰουδαῖος τὸ γένος. οὗτος συνέγραψε τὰς πράξεις τῶν Αποστόλων εἰς ἑβραϊκὴν διάλεκτον, εἶναι καὶ ἄλλος ὁμώνυμος αὐτοῦ ἄπατεών, ὅσις ἐφαντάζετο, ὅτι εἶδε τὸν Χριστόν, καὶ συνανέστραθη μετὰ τῶν Αποστόλων.

ἈΒΔΟΛΩΝΙΜΟΣ, Σιδωνίος· οὗτος ὢν ἀπὸ βασιλικῆν οἰκογένειαν ἔγινε κηπουρός διὰ τὴν πτωχείαν του. ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος τὸν κατέστησε βασιλέα εἰς τὴν Σιδῶνα· ὅταν ἔβλεπε τὸ βασιλικὸν διάδημα, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, ὅσις τὸν εἶπε· « δὲν πρέπει νὰ φαντασθῆς, διότι ἔγινες βασιλεὺς, ἀλλὰ νὰ ὑποφέρῃς μὲ ὑπομονὴν, καθὼς ὑπέφερες εἰς τὴν πτωχείαν σου. », αὐτὸς δὲ τὸν ἀπεκρίθη μὲ θαυμασμόν. « ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ὑποφέρω μὲ σταθερότητα φυγῆς τὸ βασίλειον! οἱ κόποι τῶν χειρῶν μου ἔφθασαν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν μου· ἐνῶ τίποτε δὲν εἶχον, τίποτε δὲν μελείπει. »

ἈΒΕΝΖΟΑΡΟΣ, ἐγγνήθη εἰς τὴν Σιβύλην μητρόπολιν τῆς Ἀνδαλουσίας περὶ τὸ 980. ἔτος, θαυμάζεται διὰ τὴν μεγάλην του φιλανθρωπίαν, καὶ φιλοπτωχείαν ἐπειδὴ ἦτον ἰατρός καὶ ἐπισκέπτετο τοὺς πτωχοὺς χωρὶς πληρομῆν, ἐπωνομάσθη σοφὸς καὶ ἐνδοξος. λέγεται, ὅτι ἔζησεν 136. χρόνους χωρὶς νὰ ἀσθενήσῃ πρὸς.

ἈΒΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Ροβοάμ, υἱοῦ τοῦ Σολομῶντος, ὅσις ἐπολέμησε τὸν Ιεροβοάμ δούλον τοῦ Σολομῶντος, καὶ εἰς μίαν ἡμέραν ἐφονεύθησαν εἰς τὸν πό-

λεμον πεντακόσαιο χιλιάδες ἄνδρες.

ἈΒΙΕΝΟΣ, Σῆξτος Ροῦφος Ἰταλὸς· ἔζη ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται. Ἀράτου μετάφρασις εἰς ἑξαμέτρους σίχους, καὶ ἄλλα διάφορα.

ἈΒΙΚΕΝΑΣ, ὁ πλέον πεπαιδευμένος ἰατρός τῆς Ἀραβίας· εἶχε μνημονικὸν θαυμασίον· παιδιόθεν ἔμαθε τὰ μαθηματικά, τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τὴν ἰατρικὴν. ἐστάθη μουσικὸς γραμματεὺς τοῦ Σουλτάνου Καμπούς. ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 1036 Μ. Χ. ἐν Μεδίνῃ ἐτῶν 58. ἦτο δὲ τόσο ἐκδοτος εἰς τὰς ἡδονάς, ὥστε ἔλεγον περὶ αὐτοῦ, ὅτι οὔτε ἡ ἰατρικὴ τὸν ἐδίδαξε τὸ ὑγιῶς ζῆν, οὔτε ἡ φιλοσοφία τὸ καλῶς ζῆν.

ἈΒΙΜΕΛΕΧ, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. εἶναι καὶ ἄλλος ὁμώνυμος αὐτοῦ, ὁ υἱὸς τοῦ Γεδεών, ὅσις ἐστάθη καὶ κριτὴς τῶν Ἑβραίων μετὰ τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ καὶ ἐφόνευσε καὶ τοὺς ἀδελφοὺς του. καὶ ἄλλος Ἀβιμέλεχ. ὅσις ἐκοιμήθη ἑβδομήκοντα χρόνους εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, ὁ αὐτὸς ἦτον καὶ ὑποτακτικὸς τοῦ Προφῆτου Ἰερεμίου.

ἈΒΙ-ΟΣΒΙΑΣ, Ἱστορικός Ἀραβ. οὗτος ἀπαριθμεῖ σχεδὸν τριακοσίους ἰατροφιλοσόφους, καὶ συγγραφεῖς Ἀραβας Μωαμεθανούς. ἐξ αὐτῶν ἐσημειώσαμεν τοὺς πλέον ἐγκρίτους. Ραζὴς πέρσης τὸ γένος. Ἀλι-αβῶας. Ἀβικένας. Ἀβενζοάρος. Ἀβερρόης. Ἀλβουκαζὴς. ἀποσιωπήσαντες τοὺς λοιποὺς τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐχάθησαν.

ἈΒΙΣΑΡΗΣ, ἢ Ἀβίσαρος, βασιλεὺς τις τῶν Ἰνδῶν, κατὰ Στράβ. πολεμήσας μὲς τὸν Πῶρον κατὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

ΑΒΙΤΟΣ Αλκιμος, ἀπὸ τὴν Βιέννην τῆς Γαλλίας, ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Αβίτου, καὶ ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του. συνέγραψε ποιήματα εἰς εἴχους ἑξαμέτρους. ἐν ἑξ αὐτῶν διαλαμβάνει περὶ ἀρχῆς τῆς ἁμαρτίας, περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ, καὶ περὶ κατακλύσεως ἕτερον περὶ παρθενίας. ἔζη κατὰ τὸ 520. Μ.Χ.

ΑΒΡΑΑΜ ὁ Πατριάρχης, ἀπ' αὐτὸν κατάγονται οἱ Εβραῖοι. οὗτος ἀπὸ τὴν χαλδαίαν ἀπέρασε εἰς τὴν χαναάν, ὅπου ἔζη ἐκ τῆς κτηνοτροφίας. ἀναγκασμένος ποτὲ ἀπὸ πείναν ἀπέρασε εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑπέσχετο πλούσιος, καὶ ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Λώτ. ἔκλεξε τὰς πεδιάδας τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων. αἱ ὁποῖαι πόλεις κατεποντίσθησαν, αὐτὸν δὲ τὸν τόπον καταπλημυρρεῖ ἔκτοτε ἡ λεγομένη Νεκρὰ Θάλασσα. ὁ Λώτ ἐσώθη εἰς τὴν πόλιν Σιγώρ. σχεδὸν ὅλα τὰ ἔθνη ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἐπροσκύνουν εἰδωλα καὶ ζῶα. ἀλλ' ὁ Αβραάμ ἐπροσκύνει τὸν ἀληθινὸν Θεόν. οὗτος ἔζησε χρόνους 175. καὶ ἀπέθανε κατὰ τὰ 1862. Π.Χ. Ἡθεῖα γραφὴ δὲν μᾶς ἀναφέρει περὶ τῆς παιδείας αὐτοῦ. οἱ Ραββῖνοι ἀποδεικνύουσι, ὅτι ἐφύρε τὰ χαλδαϊκὰ γράμματα, τὴν Αστρονομίαν, καὶ τὴν ὄνειροκριτικὴν, καὶ ὅτι συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα.

ΑΒΡΑΔΑΤΗΣ, Βασιλεὺς τῆς Σουσιανῆς καὶ ὑποτελής εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Ασσυρίων. οὗτος πολεμῶν μὲ τὸν πρῶτον Κύρον ἀπέθανε εἰς τὴν μάχην. Ἰδὲ Ξεν. Κύρ. Παιδ.

ΑΒΡΑΜΙΣΚΟΣ, Εβραῖος Ἰσπανός, Συγγραφεὺς τῆς περιφήμου γραφῆς τῆς

Ἰσπανίας περὶ τῆς ποσότητος τῶν ἀσέρων ταῦτα δὲ τὰ ἐσύνησεν οὕτωπως εἰς φράσεις τινάς, ὥστε κατὰ τὴν ἰδέαν του ἐξηγοῦντο διαφοροτρόπως τὰ νοήματά των. ἔζη περὶ τὰ 1540. Μ. Χ.

ΑΒΡΟΖΕΛΜΗΣ, Θράξ τις Ερμηνεύς τοῦ Βασιλέως Σεύθου, ὅστις πρότερον ἐγράφτο Αβρόζελμος. Ξενοφ.

ΑΒΡΟΚΟΜΑΣ, Πέρσης, Σατραπὴς τῆς Φοινίκης ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος. Ἰδὲ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ.

ΑΒΡΩΝ Αθηναῖος, Ἱστοριογράφος, ὅστις συνέγραψε περὶ Εορτῶν καὶ Θεσιῶν τῶν Αρχαίων. Ἰδὲ Στέφ.

ΑΒΡΩΝ Γραμματικός, Ρόδιος, μάλιστα τοῦ Τρύφωνος· ἐχρημάτισε σοφιστὴς εἰς τὴν Ρώμην.

ΑΒΡΩΝΙΧΟΣ, ἐνδοξος Αθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Θεμισοκλέους, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος.

ΑΓΑΘΑΡΧΙΔΗΣ Κνίδιος, Ἱστορικός, ῥήτωρ καὶ Γεωγράφος. οὗτος ἔζη περὶ τὰ 147. Π. Χ. συνέγραψε πολλὰ ἱστορικά, τὰ ὁποῖα ἐμιμήθη ἔπειτα ὁ Πτολεμαῖος. ἐκ τῶν Συγγραμμάτων του σώζονται ἐκθέσεις τινὲς περίεργοι περὶ τῆς Ερυθρῆς θαλάσσης, καὶ κατ' ἐξοχὴν ὡς πρὸς τὰ ζωτικὰ καὶ φυτικὰ προϊόντα. ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἐλασσόνων Γεωγράφων τοῦ Οδωνίου.

ΑΓΑΘΑΡΧΙΔΗΣ, ἐνδοξος στρατηγὸς τῶν Κορινθίων.

ΑΓΑΘΑΡΧΟΣ, Σάμιος, περίφημος ποιητὴς αὐτὸς πρῶτος ἐκαλλώπισε τὰ θεάτρα εἰς τελειότερα τῆς ἐποχῆς του κατὰ τὴν ἀσιν. ἔζη κατὰ τὸ 480. Π.Χ.

ΑΓΑΘΑΡΧΟΣ, Νάξαρχος, Συρακούσιος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Θουκυδίδης.

ΑΓΑΘΗΜΗΡΗΣ υἱὸς τοῦ Ορθωνος. οὗτος συνέγραψε συνοπτικῶς τὴν Γεωγραφίαν τοῦ Πτολεμαίου εἰς δύο βιβλία. με ἐπιγραφὴν, “ ὑποτυπώσεις τῆς Γεωγραφίας ἐν Ἐπιτομῇ. ” ἐξεδόθη ἑλληνιστὶ καὶ λατινιστὶ. ἐξῆ κατὰ τὸ 230. Μ.Χ.

ΑΓΑΘΙΑΣ ὁ ἐκ Μυρῆνης τῆς Αἰτωλίας, υἱὸς τοῦ Μεθωνίου καὶ τῆς Περικλέας. ἐξῆ κατὰ τὸ 590. Μ.Χ. ὁ Πάτερ του ἐστάθη Διδάσκαλος τῆς Ρητορικῆς, αὐτὸς δὲ ἦτον χριστιανὸς πολλὰ πεπαιδευμένος καὶ ἐπαγγέλλετο τὴν προσοπίαν τῶν Ρητόρων. σώζεται μία ἱστορία συγγραφείσα ἀπὸ τὸν ἴδιον. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ιουστινιανοῦ βασιλέως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔκαμε καὶ συλλογὴν εἰς Ἀθολογίας εἶδος τῶν ἐξ παρελθόντων αἰώνων ἐπιγραμματοποιῶν καὶ ποιητῶν.

ΑΓΑΘΙΝΟΣ, Σπαρτιάτης, περίφημος Ἰατρός. οὗτος ἐπροσπάθησε νὰ συμβιβάσῃ τὸσον μετὰ τῶν ἐμπειρικῶν, καθῶς καὶ τῶν Μεθοδικῶν τὴν ὑπ’ αὐτοῦ ὀνομαζομένην ἐκλεκτικὴν αἴρεσιν, τῆς ὁποίας ἦτον ὁ ἀρχηγός.

ΑΓΑΘΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου Θρασυβούλου, ὅστις ἐνίκησε εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας. ἰδὲ Παισ.

ΑΓΑΘΟΒΟΥΛΟΣ, Ἀλεξανδρινός. Κωμικὸς Φιλόσοφος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Λουκιανός.

ΑΓΑΘΟΔΑΪΜΩΝ, Ἀλεξανδρινός, περίφημος μηχανικός, σύγχρονος τοῦ Γεωγράφου Κλαυδίου Πτολεμαίου.

ΑΓΑΘΟΔΑΪΜΩΝ, χυμικός ὅστις ἐξῆ πρὶ τὸν πέμπτον αἰῶνα μετὰ Χριστόν.

ΑΓΑΘΟΚΛΕΙΑ, Μήτηρ Πτολεμαίου

τοῦ Φιλοπάτορος, Βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων. ἰδ. Στράβ.

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ, οὗτος πρὶν γίνῃ Βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ἦτον κεραμεὺς ὁμοτέχνος μετὰ τὸν πατέρα του, φθάσας δὲ εἰς τὴ Βασιλικὴν ἀξίαν, ὁσάκις ἐκλήθητο εἰς τὴν τράπεζαν ἕδρας μετὰ τῶν χρυσῶν σκευῶν καὶ πηλίνα, λέγων ἀσυσόλως, ὅτι κατὰ γεται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ποταπὴν τέχνην. ἐφορακεύθη ἀπὸ τὸν Ἀρκάγιον κατὰ τὸ 990. Π.Χ.

ΑΓΑΘΥΡΣΟΣ υἱὸς τοῦ Ηρακλέους καὶ τῆς Βελιδνῆς ἐκ τούτου κατήγοντο οἱ Ἀγαθύρσοι· Ηρόδ.

ΑΓΑΘΩΝ, Ἀθηναῖος, ποιητὴς τραγικῆς καὶ κωμικῆς. ἐξῆ κατὰ τὸ 410. Π.Χ. ἔλαβε τὴν νίκην μετὰ τὴν πρώτην του τραγωδίαν, καὶ ἤγαπᾶτο μεγάλως ἀπὸ τὸν Εὐριπίδην καὶ Παισανίαν. ἐκ τῶν κωμωδιῶν του σώζονται λείψανα τινὰ ἐκδοθέντα εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἑλλήνων.

ΑΓΑΚΛΕΗΣ, εἷς ἐκ τῶν ἐπισήμων Μυρμιδόνων, πατὴρ τοῦ Επειγέως. Ομήρ. Ἰλι. Π’

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἀτρείως καὶ τῆς Εὐρώπης Βασιλεὺς τοῦ Ἀργους, ἀρχηγὸς τῶν στρατευμάτων τῆς Ελλάδος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. ἐκεῖ ἔδωκε καὶ τὴν Βρισηίδα εἰς τὸν Ἀχιλλέα, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἠχμαλώτισεν, ὅταν μετὰ πάλεμον ἐκυρίευσεν τὴν χώραν τῆς Βερνέσης. ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Αἰγισθον κατὰ τὸ 1183. Π.Χ.

ΑΓΑΜΗΔΗΣ, ὃς κατεσκεύασε τὸ Ἱερόν τοῦ Ἰππίου Ποσειδῶνος εἰς τὴν πόλιν τῆς Πελοποννήσου Μαντίνειαν. ὁ Πάτερ του ὠνομάζετο Εργίνος, βασιλεὺς τῶν Ορχομενίων ἦτον ἀδελφὸς τοῦ Τρο-

φώνιου. καὶ οἱ δύο οὗτοι ἦσαν ἀριστοὶ ἀρχιτέκτονες. περὶ αὐτοῦ ἀναφέρεται Ἐπὶ Ἀπόλ. καὶ Πaus.

ἌΓΑΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Εργίνου, Βασιλέως τῶν Ορχομενίων, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροφωνίου. περίφημος τεχνίτης τῆς ἀρχιότητος, οἰκοδομήσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν ἐν Δελφοῖς Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Πριεῖως Βασιλέως τῶν Θωιωτῶν Ομηρ.

ἌΓΑΠΑΪΟΣ, τύραννος τῆς πόλεως Ωρεοῦ ἐπὶ τῆς Εὐβοίας Δημ.

ἌΓΑΠΗΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου, καὶ ἐγγονὸς τοῦ Λυκούργου, Βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. οὗτος ἐξεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἀγκιμέμνονος κατὰ τῆς Τρωάδος μετὰ 60. πλοῖα. Ἰδ. Ομηρ Ἰλ. 609.

ἌΓΑΠΗΤΟΣ, διάκονος τῆς Μεγάλτης Εκκλησίας. ἔζη κατὰ τὸ 530. Μ.Χ. ἐ χρημάτισε Διδάσκαλος Ἰουστινιανοῦ τοῦ αυτοκράτορος. ἔγραψε πρὸς αὐτὸν 72. παραινετικά κεφάλαια, περιέχοντα κανόνας καὶ συμβουλὰς περὶ τῶν Βασιλικῶν χρεῶν ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ὑπήκοον, τὰ ὅποια ὀνομάζονται Βασιλικὴ σχέδη. ἐξεδόθησαν πολλάκις εἰς τὰ παρίσια καὶ ἀλλαχοῦ.

ἌΓΑΠΙΟΣ Βλησμάς Ἰθακήσιος, ἐσπούδασεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐ χρημάτισε Ἰεροκέρης τῆς Μεγάλτης Εκκλησίας.

ἌΓΑΠΙΟΣ, Ἀλεξανδρινός. Ἰατρικῶν μαθημάτων ἐξηγητής. οὗτος ἦλθεν εἰς Βυζάντιον, καὶ ἀπέκτησε μεγάλην φήμην καὶ δόξαν διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῆς ἐπιστήμης του.

ἌΓΑΠΙΟΣ, Φιλόσοφος, Ἀθηναῖος τὸ γένος, συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας.

ἌΓΑΠΙΟΛΕΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου,

φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Πυρρήνης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολ.

ἌΓΑΡΙΣΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Κλεισθέους ἐκ Σικιῶνος, σύζυγος καὶ τοῦ Μεγακλέους. Ἡρόδ. - θυγάτηρ τοῦ Ἰπποκράτους, καὶ μήτηρ τοῦ Περικλέους.

ἌΓΑΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀδύγειου, καὶ Πιπτήρ τοῦ Πολυξένου, Βασιλέως τῆς Ηλείδος. εἷς τῶν μνηστῆρων τῆς Ελένης Ομηρ.

ἌΓΑΣΙΑΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς Εφέσιος, υἱὸς τοῦ Δοσιθέου, καὶ διωρικῶς ἀγῆσιος, εἰς τὸ ὅποιον ὄνομα ἄλλοι ὑποθέτουν ἄλλον.

ἌΓΑΣΙΑΣ ὁ Στυμφαλίτης ἐκ τῆς πόλεως Στυμφάλου ἐξ Ἀρκαδίας. Ξενοφ.

ἌΓΑΣΙΚΛΗΣ, σοφὸς Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. οὗτος ἔκαμε νὰ ἀνῆλθῆ ἡ εἰρήνη εἰς τὴν ἐπικράτειάν του. ἐρωτηθεὶς πῶς ἔμπορεῖ ὁ Βασιλεὺς νὰ ζῆ μετ' ἀσφάλειαν, ἂν φέρηται, ἀπεκρίθη, πρὸς τοὺς ὑπηκόους του, ὡς ἕνας πατὴρ πρὸς τὰ ἴδια του τέκνα. ἔζη κατὰ τὸ 650. Π.Χ.

ἌΓΑΣΤΡΟΦΟΣ, εἷς τῶν ἐπιστῆμων Τρωαδιτῶν, υἱὸς τοῦ Παίονος, τὸν ὅποιον ὁ Διομήδης ἐφόνευσε εἰς τὴν μάχην.

ἌΓΑΥΗ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἀρμονίας, καὶ γυνὴ τοῦ Εχίονος, μετὰ τὸν ὅποιον ἐγέννησε τὸν Πενθέα. αὕτη ἦτον ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου, καὶ ἐπειδὴ ὁ Πενθεὺς δὲν τὸν ἐδόξαζεν, ἐφονεύθη ἀπὸ τὴν Μητέρα του.

ἌΓΑΥΟΣ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῶν Τρωαδιτῶν. τούτου τὸ ὄνομα φέρει διὰ ἐπίθετον Ἀβυθηνός τις Ἰλ.

ἌΓΓΕΛΟΣ, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Νεάπολιν Διδάσκαλος τῆς ποιητικῆς τοῦ νέου σχολείου. οὗτος ἐπρόσθεσε τελειοποιήσεις

εἰς τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν. ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Νεαπόλεως. ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 1591. Μ.Χ.

ἈΓΔΑΒΑΤΑΣ, στρατηγὸς τῆς τῶν Περσῶν. Α.Χ.

ἈΓΕΛΑΔΑΣ, ὄνομα δύο περιφημῶν ἀγαματοποιῶν τῆς ἀρχαιότητος τῶν Ἀργείων. ἐξ αὐτῶν ὀνομαζόμενος ἐξ ἑξῆς κατὰ τὸ 520. Π.Χ. ὁ δὲ κατὰ τὸ 453. Π.Χ. Ἀνθολ.

ἈΓΕΛΑΟΣ, υἱὸς τοῦ Φράδμονος, εἰς τῶν ἐπιστῆμων Ἰσραηλιτῶν, φονευσθεὶς ὑπὸ τοῦ Διουμήδους. Ἰλ. Θ'.

ἈΓΕΛΑΟΣ υἱὸς τοῦ Δαμάτορος, καὶ εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Οὐδυσσεὺς ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἰθάκην. Οδ. υ'.

ἈΓΕΛΑΟΣ υἱὸς τοῦ Ηρακλέους καὶ τῆς Οἰφάλης, ἐκ τοῦ ὁποῖου κατήγετο ὁ Κροῖσος Βασιλεὺς τῶν Λυδῶν. Ἀπολ.

ἈΓΗΝΩΡ, Βασιλεὺς τῆς Φοινίκης οὗτος ἐγέννησε μὲ τὴν Τηλέρασιν τῶν Κάδμων, τὸν Φοίνικα, τὸν Κόληκα καὶ τὴν Εὐρώπην. Ζήτ. Κάδμων.

ἈΓΗΣΙΔΑΜΟΣ Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος, υἱὸς τοῦ Ἀρχεστράτου νικητῆς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας κατὰ τὸ 481. Π.Χ. Πίνδ.

ἈΓΗΣΙΛΑΟΣ, εἰς ἀπὸ τοὺς πλέον σημαντικούς, καὶ περιφημούς Βασιλεῖς τῆς Λακεδαιμόνος καὶ εἰς πόλεμον καὶ εἰς εἰρήνην. οὗτος παιδίον ὢν, τὸν ἔδωκεν ὁ Πρόεδρος τῶν παιδίων νὰ καθήσῃ εἰς ἄσημον τινὰ τόπον, καὶ μόλον ὅτι ἦτον εἰς τὴν σειράν τοῦ νὰ γίνῃ βασιλεὺς ὑπήκουσε λέγων “ ἐγὼ θέλω ἀποδείξει, ὅτι δὲν τιμᾷ ὁ τόπος τοὺς Πρωας, ἀλλ’ οἱ Πρωες τὸν τόπον ”.

ἀφοῦ δὲν ἐγίνε Βασιλεὺς δὲν ἐδόθη ποτὲ εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφάς, ἀλλὰ ζῶν μετρίως κατὰ πάντα ἐσυνείηζε νὰ λέγῃ, ὅτι ὁ Βασιλεὺς πρέπει νὰ ὑπερβαίῃ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους, ὅχι εἰς τὰς τρυφὰς καὶ χαυνότητα, ἀλλ’ εἰς τὴν ἐγκράτειαν καὶ ἀνδρείαν. ἔλεγε προσέτι ὅτι ὁ καρπὸς τῶν νόμων τοῦ Λυκούργου ἦτον ἡ καταφρόνησις τῶν ἡδονῶν. Ἐένος τις ἐθαύμαζε βλέπων τὸν ἴδιον Βασιλέα ἐνδυμένον ὅμοια μὲ τοὺς λοιπούς Σπαρτιάτας, καὶ τρεφόμενον μὲ τὴν αὐτὴν τροφήν. ἀλλ’ ὁ Βασιλεὺς ἔπαυσε τὸν θαυμασμόν του, εἰπὼν πρὸς αὐτόν. οὕτω διαμέσου αὐτῆς τῆς μετριότητος διατηροῦμεν ἐν πολύτιμον πρᾶγμα, τὴν ἐλευθερίαν, ἡδέραν φοβερὸς καὶ ἐνδοξὸς νικητῆς εἰς τοὺς κατὰ τῶν Περσῶν πολέμους, καὶ ὑπερασπίσθη γενναίως τὴν πατρίδα του κατὰ τῶν ἐχθρικῶν κινήματων τῶν Θηβαίων, καθὼς καὶ ὅλας τὰς ὑπ’ αὐτῶν πολεμουμένας Ἑλληνικὰς πολιτείας. ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἐκυριεύθη ἀπὸ ἀνίατον πάθος καὶ ἀπέθανε εἰς τὸν λιμένα τὸν ὀνομαζόμενον Λιμὴν τοῦ Μενελάου. ἀποθνήσκων δὲ διέταξε νὰ μὴ σῆσουν ἄγαλμα εἰς τιμὴν του, “ ἂν ἐγὼ, εἶπεν, ἔκαμα κἀνὲν λαμπρὸν ἐπιχείρημα, αὐτὸ ἵκανὸν νὰ τιμήσῃ τὸ ὄνομά μου καὶ οὐχὶ τὰ ἄγαλματα ”. ἀπέθανε κατὰ τὸ 361. Χ.Π.

ἈΓΗΣΙΜΑΧΟΣ, Αἰτναῖος, τοῦ ὁποῖου οἱ τρεῖς υἱοὶ ἐνίκησαν εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Πίνδ.

ἈΓΗΣΙΜΒΡΟΤΟΣ, ἐμπειρὸς θαλασσιάρχος Ρόδιος. ἔζη περὶ τὸ 200. Π.Χ. οὗτος συνήργησε εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς

ἐν Βυβόια πόλεως Ερετρίας.

ΛΓΗΣΙΠΠΙΔΑΣ, Σπαρτιάτης, φρουραρχος καὶ ἄρχων τῆς πόλεως Ηρακλείας Θου. Ε'.

ΛΓΗΤΟΣ, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκείδου τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα ἔλαβε μὲ ἀπάτην ὁ Ἀρίσων Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ηρόδ.

ΛΓΙΔΗΣ, ἡ Ἀγίς, πρῶτος υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, καὶ Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. οὗτος ἐνέκτησε τοὺς Ἀργεῖους εἰς ἓνα αἵματώδη πόλεμον. εὐρισκόμενος ποτὲ πλησίον τῆς Μαυριτανίας κατὰ πρόσωπον τῶν ἐχθρῶν, καὶ πληροφορημένος ὅτι, ὅτι ἐμελλε νὰ χάσῃ ἐκεῖνον τὸν πόλεμον, διότι οἱ ἐχθροὶ ἦσαν περισσότεροι, " κάμνει χρεῖα, εἶπε, νὰ πολεμήσῃ τις ἐναντίον εἰς πολλοὺς", τὸν ἠρώτησαν μίαν ἡμέραν εἰς ποῖον εἶδος μαθήσεως ἐγυμνάσθησαν οἱ Σπαρτιάται; εἰς τὸ νὰ ἡξέυρουν, εἶπε, νὰ προσάξουν, καὶ νὰ ὑποφέρουν τὴν προσαγῆν.

ΛΓΙΔΗΣ, δεῦτερος υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέου, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ὁ ὁποῖος ἐφημίσθη εἰς τὸν πόλεμον τῆς Πελοποννήσου. οὗτος ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ ὅτι οἱ φθονεροὶ ἄνθρωποι εἶναι πολλὰ δυσχεῖς, ἐπειδὴ ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων τιμωρεῖ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους. τὸν ἠρώτησε ποτὲ ἓνας κακοποιὸς, ποῖος ἦτον ὑκαλῆτερος τῶν Σπαρτιατῶν; αὐτὸς δὲ τὸν ἀπεκρίθη. ὅς τις δὲν σέ ὁμοιάζει. ἀπέθανε τὸ 907. Π.Χ.

ΛΓΙΔΗΣ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, καὶ ἐκγονος τοῦ Ἀγησιλάου. μόνον ὅτι παιδιόθεν ἀνετρέφη εἰς τὰς εὐτυχίας καὶ ἡδονάς, ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἀριστοκρατίας, νέος

ὦν παρέτησεν ὅλας τὰς εὐτυχίας καὶ ἡδονάς, καὶ ἐδόθη εἰς τὸ νὰ μεταρρυθμισθῇ, ὀχιμόνον τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδίαν Σπάρτην, ἥτις εἶχε διαφθαρῆ ἀπὸ τὰς καταχρήσεις. μόλα ταῦτα ἐμιστήθη ἀπὸ τοὺς Εφόρους, καὶ ἐκατηγορήθη ὡς ἀνατροπὴς τῶν ἡθῶν καὶ νόμων τοῦ Λυκούργου, καὶ καταδικάσθη εἰς θάνατον. εἰς φυλακὴν εὐρισκόμενος ἐρωτήθη, ἂν μετενόησε δι' αὐτὰς τὰς καινοτομίας. " ὄχι, ἀπεκρίθη μὲ γεναιότητα, δὲν θέλω μετανοῆσαι εἰς τὰ ἐπιχειρηματάμου, τὰ ὁποῖα θέλλουν ἐνωθῆ πάντοτε μὲ τὴν τιμιότητα, μόνον ὅτι ἡξέυρω, ὅτι ταῦτα ἄλλο βραδέϊον δὲν θέλλουν μοὶ δώσει παρὰ τὸν θάνατον. ὅταν δὲ εἶδε τὸν δῆμιον πλησιάζοντα μὲ σχοινίον εἰς τὰς χεῖρας διὰ νὰ τὸν πιῖξῃ, καὶ κλαίοντα " ἄφες, εἶπεν, ἐγὼ νὰ κλαίω τὴν ἀτυχίαν μου καταδικαζόμενος ἀδίκως, καὶ τυλίξας εὐθὺς τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαιμόν του τὸ παρέδωκεν εἰς τὸν δῆμιον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν.

ΛΓΙΔΗΣ Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατὰ τὸ 250. Π.Χ. ὅστις κατ' ἀρχὰς ἐξωρίσθη καὶ πάλιν ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα, ὅπου ἐθανατώθη κατὰ 244. Π.Χ.

ΛΥΓΑΟΪΛΦΟΣ, πρῶτος Βασιλεὺς τῆς Λομβαρδίας (ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας.) ὅπου ἔγινε χριστιανός. πρὶν ν' ἀναβῆ εἰς τὸν θρόνον, ἦτον Δούξ τοῦ Τερίνου. ἐκλεχθεὶς σύζυγος τῆς Βασιλίσσης Θεοδολίνδας, ἐστύθη Βασιλεὺς μὲ σιδηροῦν σέφανον. ἀπέθανε τὸ 613. Μ.Χ.

ΛΓΙΣ, ἰδὲ Ἀγίδης.

ΛΓΚΑΪΟΣ, Γεωργός. φυτεύων ἀμπελῶνα, ἐφέρθη μὲ σκληρότητα πρὸς τοὺς δούλους του. ὄθεν καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν τὸν

κατηράσθη να μή φάσκη να φάγη από τον καρπὸν τῆς ἀμπέλου. ἀλλ' ὁ Ἀγκαῖος, ὅταν ἔφθασεν ὁ καρπὸς, ἐτρέψα χαιρών, καὶ ἐπρόσβαξε τὸν δούλον να τὸν κερύσση. ἐνῶ δὲ ἔμελλε να φέρη τὸ ποτήριον εἰς τὸ σῶματου, τὸν ἐνθύμισσε τὴν κατάραν. ὁ δὲ δούλος εἶπε “ μεταξὺ χειλέων καὶ κύλικος πολὺ τὸ διάστημα, ἐν τοσούτῳ ἤλθεν ἄλλος λέγων, ὅτι χοῖρος μέγιστος φθείρει τὰ κτήματα τῆς ἀμπέλου. ὁ δὲ Ἀγκαῖος ἀφῆσας τὸ ποτὸν, ὤρμησε κατὰ τοῦ χοίρου, καὶ πληγώβεις ὑπ' αὐτοῦ ἀπέθανε. ὁ Φερικυδης λέγει, ὅτι ὑπὸ χοίρου Καλυδωνίου, (ἡ δὲ Καλυδὼν πόλις τῆς Ἀκαρνανίας εἰς τὴν Ἠπειρὸν.) ἐπληρώθη εἰς τὸν μηρὸν καὶ ἀπέθανε.

ἌΓΚΟΣ Μάρκος, τέταρτος Βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων. ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον μετὰ τὸν Τοῦλλον Οσέλιον κατὰ τὸ 638. Π.Χ. ἐπολέμησε με νικητικὰ πρόπανα κατὰ τῶν Λατίνων. ἐνίκησε προσέτι τοὺς Βεῖσεις, τοὺς Φιδηνάτους, τοὺς Βοκούσκους, καὶ τοὺς Σαδίνους. ἐπρόσβαξεν εἰς τὸ Βασίλειόν του καὶ τὸ ὄρος ὄνομαζόμενον Ἰανίκουλον. ἦτον φίλος τῆς εἰρήνης καὶ τῶν τεχνῶν. ἐβασίλευσε χρόνους 34.

ἌΓΛΑΪΣ, θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Μεγκαλέους. περιδότητος διὰ τὴν ὑπερμετρον ἀδδθηραγίαν τῆς Αἰλιαν.

ἌΓΛΑΟΝΙΚΗ, ἡ Ἀγλανίκη, θυγάτηρ τοῦ Ἠγήτορος Βασιλέως τῆς Θεσσαλίας. εἶχεν ἀρκετὰς γνώσεις τῆς Αστρονομίας, προέλεγε δὲ καὶ τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης. Πλουτ.

ἌΓΛΑΟΣ, πέντης τις ἀγέρ, ζῶν ἀπὸ τὴν γεωργικῆν. περὶ τοῦ ὁποίου ἀπε-

κρίθη τὸ ἐν Δαίμοις μαντεῖον, ὅτι εἶναι εὐτυχέστατος, ἐρωτώμενον ὑπὸ τοῦ Κροῖσου, ἀνὴ ὑπάρχη ἄλλος εὐτυχέστερος αὐτοῦ. Διάχ. περι.

ἌΓΛΑΟΦῶΝ, ὄνομα δύο περιφύμων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἔζη περὶ τὴν πέμπτην ἑκατονταετηρίδα Π.Χ. καὶ ἦν πατήρ τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Ἀριστοφώντος, ζωγράφων περιφύμων. Πλάτ. ὁ δ' ἄλλος ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀριστοφώντος, καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ζῶν περὶ τὴν τετάρτην ἑκατονταετηρίδα. Π.Χ. πλάτ.

ἌΓΝΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀγνίου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ροδ.

ἌΓΝΙΟΣ, πατήρ τοῦ Ἀργοναύτου Τίφους. Ἀπολ.

ἌΓΝΟΔΙΚΗ, γυνὴ τις ἐν Ἀθήναις, ἥτις πρότη ἤρχισε να μεταχειρισθῆ τὴν Μαυρικὴν τέχνην εἰς τὰς τικτούσας γυναῖκας, ἐνῶ πρότερον ἐγχεινοῦσαν με τὴν βοήθειαν ἀνδρῶν ἰατρῶν. ὕμν.

ἌΓΝΩΝ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. πατήρ τοῦ Θεραμένους, ὅστις ἔκτισε τὴν Ἀμφίπολιν. Θου. Β'. ὄθεν Ἀγνώνεια, μνημεῖον εἰς τιμὴν τοῦ Ἀγνωνος.

ἌΓΝΩΝ, Τήσιος, Ἀξιωματικὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Αἰλιαν.

ἌΓΝΩΝΙΔΗΣ, ρήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις. κατηγορήσας τὸν Φωκίωνα ὡς προδότην. οὗτος ἐθανατώθη ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους περὶ τὰ 318. Π.Χ. Ἀρεῦ ἐπληροφόρηθησαν τὴν κατὰ τοῦ Φωκίωνα ἀδικον καταδίκην.

ἌΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ, περιδότης ἀρχαίων γωγῶν ἐν Ἀθήναις. οὗτος διαδέχθη τὸν Κλέωνα, ὧν πρότερον εὐτελοῦς κατα-

εάσεως και ἀλλαντοπιώλης. Αριστερ.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ, ἀγαλματοποιὸς Πάριος, μαθητὴς και ἐπιστήμιος τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποῖου ἐν ἀγάλμα τῆς Αφροδίτης εὑρίσκεται εἰς τὸ χωρίον τῆς Αττικῆς Ραμνιούνα.

ΑΓΟΡΑΝΑΞ, ποιητὴς τῆς ἐκ τῆς νήσου Ρόδου. Καλλιμ.

ΑΓΡΑΥΛΟΣ, αὐτὴ μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἐπιμύθη ὡς θεᾶ, εἰς τὴν Κύπρον εἶχε καὶ ναόν. καὶ ἐν καιρῷ τῆς ἐορτῆς τῆς ἐλευσιάζετο κατ' ἔτος μία θυσιάζετο παρθένος. ἕως ὅτου θίφιλος Βασιλεὺς τῆς Κύπρου μετέβαλεν ἐκείνην τὴν ἀπάνθρωπον θυσίαν. προσάξας νὰ θυσιαζήται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ δάμαλις ἀντὶ τῆς παρθένου.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ, υἱὸς τοῦ Ηρώδου. ἀναβάς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ιουδαίας, εἶδεν ἐν ἀξιομνημόνευτον παράδειγμα εὐγνωμοσύνης. μίαν ἡμέραν ἐνῶ ἐφέρετο εἰς φυλακὴν διὰ προσαγωγῆς τοῦ Τιβερίου, ἐδίψησε μὲ ὑπερβολὴν. Θάυματος δὲ τῆς λεγόμενος ἐπότισε τὴν δίψαν του. ἔπειτα δι' ἀμοιβὴν ὁ Αἰγρίππας ἀναβάς εἰς τὸν θρόνον, τὸν ἔκαμε ἐπιστάτην τῶν κτημάτων του, καὶ ἀποθηνήσκων, διέταξε εἰς τοὺς κληρονόμους του νὰ μὴ τοῦ ἀφαιρέσουν τὸ ἐπάγγελμα. ἀπέθανε κατὰ τὸ 43. Μ.Χ.

ΑΓΡΙΠΠΙΝΑ, θυγάτηρ τοῦ Γερμανικοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Νέρωνος. ἦσαν ὠραία, πλὴν φιλήδονος, καὶ φιλόδοξος. τρίς ὑπανδρεύθη, καὶ τὸν ἔσχασον ἀνδρα τῆς τὸν Αὐτοκάρτορα Κλαύδιον καὶ θεῖόν τῆς ἐφαρμάκευσεν ἡ ἰδία, διὰ νὰ λάβῃ τὸν θρόνον ὁ υἱὸς τῆς Νέρων. ἕνας ποτὲ τῆς εἶπεν, ὅτι ὁ Νέρων μίαν ἡμέ-

ραν θέλει τὴν θανατώσει. αὐτὴ δὲ ἀπεκρίθη ὅτι δὲν πειράζει, ἂν αὐτὸς μὲ φωνήσῃ, φθάνει μόνον νὰ καθήσῃ εἰς τὸν θρόνον. ἴδε Νέρων.

ΑΓΥΡΡΙΟΣ, δημαγωγὸς τις ἐν Αθήναις, ὅστις αὐξήσας τὸν μισθὸν τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συναθροισζομένων Αθηναίων ἐνοτήθη τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβούλου τὸν ἔκλεξαν στρατηγόν. ὁ Αριστοφάνης ἐφάπτεται αὐτοῦ ὡς μαλθακοῦ καὶ ἔδυπαθοῦς. Αρις. καὶ Αργύριος παρὰ Ξενοφ.

ΑΓΧΙΑΛΟΣ, εἷς τῶν ἐπιστήμων Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιερκίᾳ τῆς Τρωάδος. Ιλ. Ε΄.

ΑΓΧΙΑΛΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Ταφίων, καὶ πατὴρ τοῦ Μαίτου, φίλος δὲ τοῦ Οδυσσεῦς. Ομηρ. Οδυσ.

ΑΓΧΙΑΛΟΣ, ἡγεμὸν τις τῶν Φαίακων. Οδυσ. Θ.

ΑΓΧΙΝΟΉ, θυγάτηρ τοῦ Νείλου, σύζυγος τοῦ Βήλου, καὶ μήτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ Αἰγύπτου. Απολλοδ.

ΑΓΧΙΣΗΣ, υἱὸς τοῦ Κάπυος. ὅταν οἱ Ἕλληνες ἐκυρίευσαν τὴν Τρωάδα, αὐτὸς ἦτον ὑπέργυρος, καὶ ἐκινδύνευε νὰ κατ' ἀπὸ τὴν προκαϊάν. ὁ δὲ Αἰνεΐας τὸν ἐπήρε εἰς τὴν Σικελίαν μαζῇ του ὅπου καὶ ἀπέθανε ταφείς ἐντίμως εἰς ὄρος Ερυξ.

ΑΓΧΙΤΕΪΑ, γυνὴ τοῦ Κλεομβρότου Βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ μήτηρ τοῦ Περσάνιου, ὅστις ἐπολέμησε τοὺς Πέρσας εἰς τὰς Πλαταιάς. ἔνδοξος διὰ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην τῆς αὐτῆς κατεδίκασεν ἡ ἰδία τὸν υἱὸν τῆς εἰς θάνατον, ὅτι ἀπεδείχθη προδότης τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων. κατ' ἄλλους ἐκαλεῖτο Αλειψία. Πλούτ.

ΑΓΧΟΙΥΦΟΣ, υἱὸς τοῦ Μίδου Βασιλέ-

ως τῆς Φρυγίας, ῥιφθεὶς ἐκουσίως εἰς
ἐν χάσμα τὸ ὁποῖον ἠνοίχθη πλησίον τῆς
πόλεως τῶν Κελενῶν διὰ νὰ σώσῃ τὴν
χώραν ἀπὸ τὸν ἐπαπειλούμενον κατα-
ποντισμόν. Πλούτ. καὶ Οππιαν.

ἌΔΑ, θυγάτηρ τοῦ Ἐκατόμου, καὶ
γυνὴ τοῦ Ἰδριέως Βασιλέως τῆς Κασσίας.
μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποῖου ἐδασί-
λευσεν αὕτη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Ἀλεξ. τοῦ
Μεγάλου. Ἀρρίαν. ἀναστ. Α.

ἌΔΑΜ, ἕκ θείας χειρὸς πλασθεὶς
πρῶτος ἄνθρωπος, καὶ πατὴρ τοῦ ἀν-
θρωπίνου Γένους, ἐστάθη ὁ Διδάσκαλος
τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως καὶ πάσης ἐ-
πιστήμης, ἐζησε χρόνους 930. καλῶς ἀπο-
δεικνύσιν οἱ Ραββῖνοι, οἵτινες μετέφρα-
σαν τὸν βίοντου ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ εἰς τὸ
Λατινικόν, καὶ ἔπειτα ὁ Φαβρίκιος εἰς
τὴν αὐτοῦ βιβλιοθήκην Ἑλληνικὴν.

ἌΔΑΜΑΝΤΙΟΣ Κοραῆς, γίος, ἐγεν-
νήθη εἰς τὴν Σμύρνην τῆ 27. Ἀπριλίου.
1748. υἱὸς τοῦ Ἰωάννου Κοραῆ γίου, καὶ
τῆς Θωμάδος Ρυσίας Σμυρναίας. οὗτος
ὁ ἔνδοξος Ἕλληγν παιδιόθεν ἐσπούδασε εἰς
τὸ σχολεῖον τῆς Σμύρνης τὴν Ἑλληνι-
κὴν διάλεκτον ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδιδασκάλου
Χρυσάνθου Καραβία Ἰθακησίου, ἔπειτα
τὴν Ἰταλικὴν, Λατινικὴν, καὶ Γαλλι-
κὴν διάλεκτον καὶ Ἑβραϊκὴν, τὸ 1812.
ἀπέραςε εἰς τὸ Μονσπελιέρον, ὅπου ἐ-
σπούδασε τὴν Ἰατρικὴν, ἀπέθανε εἰς τὸ
Παρίσιον τῆ 6. Ἀπριλίου 1833. τὰ συγ-
γράμματα τούτου τοῦ περιφήμου ἀνδρὸς
εἶναι τὰ ἀκόλουθα. ἐξεδύθησαν τὸ 1799.
χαρακτῆρες τοῦ Θεοφράστου, Ἑλληνιστὶ καὶ
Γαλλιστὶ μὲ προλεγόμενα καὶ σημειώσεις
Γαλλικὰς, τὸ 1800. περὶ Ἀέρων ὑδάτων
καὶ τόπων τοῦ Ἰπποκράτους, τὸ 1801, τὸ

Σάλπισμα πολυμισθῆριον τῆς μεταφρά-
σεως τοῦ Βεκαρίου. τὸ Γαλλιστὶ γραμμέ-
νον ὑπόμνημα περὶ τῆς παρούσης κα-
ταστάσεως τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἑλλάδος.
τὸ 1803. τοῦ Ἠλιοδώρου τὰ Ἀθιοπικὰ,
μὲ σημειώσεις Ἑλληνικὰς, καὶ προλεγό-
μενα εἰς τὴν σημερινὴν τῶν Ἑλλήνων
Γλῶσσαν. τὸ 1805. τὴν Ἑλληνικὴν βι-
βλιοθήκην, τὸ 1830. ἐξέδωκεν ἀνωμόως
τὴν παράδοξον συμβουλήν τριῶν ἐπισκό-
πων πρὸς τὸν Πάπαν Ἰούλιον τὸν τρίτον.

ἌΔΑΜΑΣ, εἰς τῶν ἐπιστῆμων Τρωα-
διτῶν, υἱὸς τοῦ Ἀπίου Ομηρ. Ἰλ. X.

ἌΔΑΜΑΣΤΟΣ, πατὴρ τοῦ Ἀχαιμε-
νίδου, Ἰθακήσιος, Ἀχαιμενίδαι δὲ ἐκα-
λεῖτο καὶ μία γενεὰ τῆς Περσίας τῶν
ἐπιστημοτέρων Γενεῶν, ἐκ τῆς ὁποίας κα-
τήγοντο οἱ ἕως τοῦ Δαρείου βασιλεύσαν-
τες, ἐξ ἧς ἐκλέγοντο καὶ οἱ Βασιλεῖς τῶν
Περσῶν. Ἡρόδοτος.

ἌΔΔΙΣΩΝ Ἰωστῆρ, ποιητῆς ἔνδοξος, καὶ
λαμπρὸς Φιλόσοφος. Ἐγεννήθη εἰς τὴν
Ἀγγλίαν κατὰ 1672. Μ.Χ. περὶ δὲ τὸ 1695.
συνέγραψε ποίημα εἰς τιμὴν τοῦ Γολι-
έλμου τρίτου. ἐξέδωκε δὲ καὶ ἄλλα συγ-
γράμματα, ἀναφέροντα ἐγκωμιαστικῶς
θριάμβους τοῦ ἔθνους του, τὸ ὁποῖον ἐ-
προξένησεν εἰς αὐτὸν τὴν εὐνοίαν τοῦ
λαοῦ. ἐστάθη μουσικὸς γραμματεὺς τῆς
πατρίδος του, καὶ μετ' οὐ πολὺ παραι-
τήσας τὸ ἔργον τούτου, ἐδόθη ὅλως διόλου
εἰς τὴν σπουδὴν. ἀπέθανε τὸ 1719. Μ.Χ.

ἌΔΕΒΙΓΗ, θυγάτηρ τοῦ Εὐρίκου ἀπὸ
τὴν Γερμανίαν καὶ ἀνεψία τοῦ Αὐτο-
κράτορος Θωμῆος πρώτου. ἐστάθη περι-
φημος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Λατινι-
κὴν διάλεκτον. ἀπέθανε τὸ 980. Μ.Χ.
ἌΔΕΪΜΑΝΤΟΣ, ἄρχων ἐν Ἀθήναις.

Συμ. Επ.

ΑΔΕΪΜΑΝΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Λευκοφίδου, σύγχρονος τοῦ Αλκιβιάδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἐναυμάχησε μετὰ Λυσάνδρου εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμούς καὶ ἠγματοπίσθη ὑπ' αὐτοῦ, Εὐνοῦ.

ΑΔΕΪΜΑΝΤΟΣ, κἀναρχὸς τῆς τῶν Κορινθίων. Αχ.

ΑΔΕΪΜΑΝΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Κήπιδος ἐξ Ἀθηνῶν. Πλάτ.

ΑΔΕΪΜΑΝΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ τῆς Περικτιόνης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φιλοσόφου. Πλάτωνος. Πλάτ. Πολ.

ΑΔΕΪΜΑΝΤΟΣ, ἀδελφὸς Γλαύκωνος τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ Καρασχρου. Πλάτ.

ΑΔΕΡΒΑΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Μικέβα Βασίλεως τῆς Νουμιδίας. οὗτος ἐνικήθη ἀπὸ τον Ιουγούρθα, καὶ ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τῶν Ρωμαίων, ἡ δὲ Γερουσία διώρισε τὸν Ἀδερβάλην νὰ ὀρίξῃ τὴν κάτω Νουμιδίαν, τὸν δὲ Ιουγούρθα τὴν ἄνω. ἀλλ' αὐτὸς μὴ εὐχαριστούμενος, ἐπολέμησε τὸν Ἀδερβάλην, καὶ τὸν ἐφόνευσε κατὰ τὸ 113. Π.Χ.

ΑΔΜΗΤΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν εἰς τὴν Ἰπείρον ὅστις συνήργησε ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, μάτην ὅτι ἐφάνετο ἀδιάφορος. ὅταν δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, αὐτὸς τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως, καὶ τὸν ἐπρομήθευσε ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, καταφεύγοντα εἰς Περσίαν.

ΑΔΜΗΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας. οὗτος ἐνυμφεύθη τὴν Ἀλκίπειν θυγατέρα τοῦ Πελίου, ἣτις ἀπέθανε ἐκουσίως διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός της. ἔζη περί 1840. Π.Χ.

ΑΔΡΑΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς

Λυσιμάχης, Βασιλεὺς τοῦ Ἀργους. οὗτος ὑπάνδρευσε τὰς θυγατέρας του μὲ δύο ἐξωρίστους, τὴν μὲν Ἀργείαν μὲ τὸν Πολυνίκτην, τὴν δὲ Δυϊπύλην μὲ τὸν Τυδέα, ἀφοῦ τοὺς ὑπεσχέθη καὶ τὴν εἰς τὴν πατρίδα των ἐπιστροφὴν.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ, εἰς τῶν σοφῶν. ἔζη περί τὰ 180. Π.Χ. ἡπατεὶς του ἦτον ἡ Τύρος. ἐχρημάτισεν μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀστικοῦ, καὶ διάδοχος τῆς σχολῆς εἰς τὰς Ἀθήνας. ὁ Καῖσαρ Ἀντώνιος τὸν ἐτίμα μεγάλως, καὶ τὸν ἔστειλε πολλάκις καὶ δῶρα. ἐχρημάτισεν ἔπειτα καὶ Διδάσκαλος εἰς τὴν Ρώμην.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ, Ἐκκλησιαστικὸς Συγγραφεὺς, συνέγραψε μίαν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν θείαν Γραφήν. ἔζη τὸ 450. Μ.Χ.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ, Ἀυτοκράτωρ τῆς Ρώμης κατὰ τὸ 117. Μ.Χ. φιλήσυχος Καῖσαρ, μολονότι πρὶν ἂν ἀναβῆ εἰς τὸν θρόνον ἔτρεφε κατὰ τοῦ λαοῦ ἐχθροπαθείας τινάς. Γέροντος τινὸς ζήτημα ἠρνήθη ποτὲ, πρὸς τοῦτον δὲ παρουσιασθέντα καὶ δεύτερον μὲ κεφαλὴν καλλωπισμένην ὡς νέος, καὶ αἰποῦντα, ὁ Βασιλεὺς ἀσεύως εἶπε. “ τοῦτο ἠρνήθη καὶ τοῦ πατρός σου. ”

ΑΔΥΪΜΑΧΟΣ, Βασιλεὺς τῆς τῶν Μαγλῶων ἐν τῇ Σκυθίᾳ. Δουκ.

ΑΔΥΪΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μητρώου της Μετάρην. Ἀπολλοδ.

ΑΔΩΝΙΣ, υἱὸς τοῦ Κινύρου Βασιλέως τῆς Κύπρου, καὶ τῆς Μεθάρρης θυγατρὸς τοῦ Πογμαλίωνος.

ΑΕΪΜΝΗΣΤΟΣ, Σπαρτιάτης, εἰς τῶν μαγεσάντων μετὰ Πausανίου ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τῶν Περσῶν. οὗτος ἐφόνευσε

τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν Μαρδόνιον.
Ηρόδ.

ΑΕΡΟΠΗ, γυνή τοῦ Ατρείως, ἐμοι-
χεύθη ὑπὸ τοῦ Θέσπου, ὡς ἡ Κλυταιμνή-
στρα ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου.

ΑΕΓΙΟΣ, ἰατρὸς ἀπὸ τῆν Αραΐδα πό-
λιν πρωτεύουσαν τῆς Μεσοποταμίας κα-
τὰ τὸ 500. Μ.Χ. Χριστιανός. Ἐχρημά-
τισε καὶ Κόμης. Ζώηται ἐν σύγγραμμά
αὐτοῦ περὶ ἰατρικῆς εἰς 16. Βιβλία.

ΑΕΤΙΩΝ, περίφημος τις ζωγράφος, ζῶν
κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αουκιανοῦ Αυκ.

ΑΖΑΪΑ, καὶ υἱὸς Αδερ, ἐβασίλευσαν
εἰς τὴν Συρίαν κατὰ τὸ 865. Π. Χ.

ΑΖΑΝ, ἡ Αζήν Ἴων υἱὸς τοῦ Αρκάδος
καὶ τῆς Ερατοῦς. πατὴρ τοῦ Κλήτορος,
ὅστις ἔλαβεν εἰς μερίδα μέρος τῆς Αρ-
καδίας, τὸ ὄνομα ἐκαλεῖτο, ὑπ' αὐτοῦ
Αζανία. Παισ.

Αζάνης, εἰς τῶν στρατευσάντων μετὰ
τοῦ Εέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατη-
γὸς τῶν Σογδιανῶν, Ηρόδ.

ΑΖΑΡΙΑΣ, ὁ αὐτὸς καὶ Ουσίας, κα-
τὰ τὸ 811. Π.Χ. Ἐβασίλευσαν ἐπὶ τῆς
Ἰουδαίας, ἐταπεινώσαν τοὺς Φιλυσαίους,
ἐξήπλωσαν τὰ ὄπλα τῆς Ἐπικρατείας του.
διεδεχθη δὲ ἔπειτα τὴν Βασιλείαν αὐ-
τοῦ ὁ υἱὸς του Ἰωάκην καὶ μετ' αὐτὸν
ὁ υἱὸς του Αχάζ.

ΑΖΕΜΙΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς
Τύρου. Αρβίαν.

ΑΖΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Κλειμένου ἐκ τοῦ
Ορχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, ἀδελ-
φὸς τοῦ Αργίου, καὶ πατὴρ τοῦ Ακτο-
ρος. Παισ.

ΑΘΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἐκ-
γονος τοῦ Ἑλλήνου. Κατ' ἀρχὰς ἐβασί-
λευσαν εἰς τὸν Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας,

τὸ ὄνομα ἐκλήθη ὑπ' αὐτοῦ Αθαμαν-
τία, μετὰ ταῦτα δὲ ἐβλήθη εἰς τὴν Θεσ-
σαλίαν, κατώκησε περὶ τὴν χώραν τῆς
Φθιώτιδος, λαβὼν δὲ πρῶτον εἰς γυναῖ-
κα τὴν Νεφέλην ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν
Φρῆζον καὶ τὸν Ἑλληνα. εἶτα δὲ νυμ-
φεύεις τὴν Ἰνώ ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτῆς
τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην, καὶ τε-
λευταῖον τὴν Θεμιστὴ θυγατέρα τοῦ Ἰ-
φείως Βασιλέως τῶν Λαπίθων, μετὰ τῆς
ὁποίας ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα, Ερύθιον,
Σχονέα, καὶ Πτόον Απολλῶ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ὁ Μέγας, Διδάσκαλος
τῆς Ἐκκλησίας ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλε-
ξάνδρειαν κατὰ τὸ 296. Μ.Χ. ἀπέθανε
κατὰ τὸ 373. ἦτον περίφημος γραμμα-
τικός καὶ Γήτωρ συνέγραψε περὶ Αρια-
νῶν καὶ Ἑλλήνων καὶ ἄλλα διάφορα.

ΑΘΕΜ-ΘΑΪΣ, περίφημος Αραβ. ἔζη
πρὸ τοῦ Μωάμεθ, ἦτον πλούσιος, ἀνδρεῖ-
ος καὶ σοφίς. τα ἐλεύθερα κινηματὰ του
τὸν ἐδείκνυον ἔνδοξον. ὁ υἱὸς του Αδῆς
ἦτον τῶν δογμάτων τοῦ Μωάμεθ, διὰ
τὸ ὄνομα καὶ ἠγαπᾶτο ἄκρως ἀπ' αὐ-
τὸν. Επονομάσθη Ελευθέρος τοῦ Ε-
λευθέρου, διὰ τὰ φιλελεύθερα φρονή-
ματα τοῦ πατρὸς του.

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ, Ἀθηναῖος, Φιλόσο-
φος Πλατωνικός, ἦνθη κατὰ 177. Μ.Χ.
καὶ ἐφιλονεῖκε πάντοτε κατὰ τῶν Χρι-
στιανῶν. ἠθέλησε νὰ ἀναγνώσῃ τὴν θεί-
αν Γραφήν, πρὸς εὐχαρίστησιν, τῆς πε-
ρισργείας του, ἀλλ' ἐντοσοῦτω ἐφωτίσθη
τόσον, ὥστε ἀπ' ἐχθροῦ ἔγινε καὶ δι-
δάσκαλος τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου.
Τούτου τοῦ ἀνδρὸς σώζονται πολλὰ
συγγράμματα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν καὶ
Γαλλικὸν.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ, Αιγύπτιος, περιφθίμος Γραμματικός. Εξή εις τούτους χρόνους τοῦ Καίσαρος Αντωνίου, οὗτος συνέγραψε πολλά Συγγράμματα περί τούτου, καὶ ἓνα μέγαυ θησαυρὸν Ἑλληνικῆς Λογιστικῆς,

ΑΘΗΝΑΙΟΣ, Μηχανικός. Ἡγή κατὰ τὸ 212. Π.Χ. Ἐγράψε πρὸς τὸν Μαρκελλίον ἐν σύγγραμμα περί Μηχανημάτων, περιγραφῶν τῆς ἰδίας του ἐφευρέσεις, καὶ ἄλλων σκευῶν,

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ, Περγαμηνός, εἷς τῶν ἐκδοξῶν Στωϊκῶν Φιλοσόφων, οἰκειότατος φίλος τοῦ Κάτωνος, πλησίον τοῦ ὁποῖου ἐτελείωσε τὸν βίον του.

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ, ἀπὸ Ταρόν, περιφθίμος Στωϊκὸς Φιλόσοφος, φίλος τοῦ Λυγούσου, καὶ Διδάσκαλος τοῦ Τιβερίου.

ΑΘΥΜΒΡΟΣ, Σπαρτιάτης τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀθυμβρα ἐν τῇ Λυδία Στραβ.

ΑΙΑΚΗΣ, πατὴρ τοῦ περιφθίμου τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους. Οὗτος περί τὸ 450. Π.Χ. οἰκειώθη τὴν τυραννίαν, καὶ ἀρῆκεν αὐτὴν κατὰ διαδοχὴν εἰς τὸν Πολυκράτην Ἡρόδ.

ΑΙΑΚΗΣ, υἱὸς τοῦ Σολοσῶντος, τύραννος τῶν Σαμίων. Ἡρόδ.

ΑΙΑΝΤΟΔΩΡΟΣ, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Απολλοδώρου. Πλάτ.

ΑΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Οἰλέως Βασιλέως τῶν Λοκρῶν, ὅστις ἔλθων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ἔδειξε μεγάλα σημεῖα τῆς ἀκαταμάχητου ἀνδρείας του, φονεύσας πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ πολλοὺς ἐπιστήμους Τρωαδίτας, ἐπιστρέφων δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ναυαγήσας ἐπὶ τῆς.

ΑΙΑΣ. ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Τελαμῆωνος, Βασιλέως τῆς Σαλαμῆνος, καὶ δευτέρου μετὰ τὸν Ἀχιλλέα κατὰ τὴν ἄνδρείαν. εἷς καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν στρατευσάντων κατὰ τῆς Τρωάδος. Εἰς τὴν πολιορκίαν αὐτὴν ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ Ἐκτορος μίαν ὅλην ἡμέραν, καὶ μόλις πρὸς τὸ ἐσπέρας διηλλάχθησαν μεταξύ των μὲ φιλικὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἐσχάτως ἐσάθησαν δι' αὐτοὺς ὀλεθριότατα. Ο μὲν Αἴας ἔδωκε ζωστῆρα περικαλλῆ, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἐκτορος αὐτὸς ἔλαβε ξίφος θαυμασίον. μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως, φιλονεικήσας ὁ Αἴας διὰ τὰ ὄπλα τοῦ θανόντος, προκριθέντος τοῦ Οδυσσεύς, αὐτὸς ἀπὸ τὸν θυμὸν του ἐμάνη, καὶ ὀργήσας ἔσφαξε τὰ ποίμνια τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, νομίζων ὅτι φονεύει Ἑλληνας, λαβὼν δὲ καὶ ἓνα κριὸν τὸν ἐνόμισεν Οδυσσεά, καὶ πρὸς περισσοτέραν ἐκδίκησιν τὸν ἐμάστιξε, ἐξ οὗ ἐπωνομάσθη καὶ Μαισιγοφόρος. Ἀλλὰ τέλος ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν, καὶ αἰσχυρόμενος νὰ ζῆ πλέον δι' ὅσα ἀτιμαῖοργα ἔπραξεν εἰς καιρὸν τῆς μανίας του ἐφρονεύθη ἰδιοχείρως μὲ τὸ ἴδιον ξίφος, τὸ ὁποῖον ἔλαβε ἀπὸ τὸν Ἐκτορα, δείξας ἐμπράκτως, ὅτι τῶν ἐχθρῶν τὰ δῶρα σπανίως ἀποβαίνουν ἐπωφελεῖ.

ΑΙΓΕΣΤΗΣ, Βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ἐπιστρέψας ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἔκτισε τὴν πόλιν Αἰγέστην, καὶ ἄλλας, ἐφιλοξένησε τὸν Αἰνεΐαν, καὶ παρεσάθη εἰς τὴν ταφὴν τοῦ πατρὸς του Ἀγχίσιου.

ΑΙΓΕΪΣ, υἱὸς Πανδίωνος τοῦ δευτέρου Βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τάλλαντος, ἀπεκνος ὢν ἤρῳασε τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, καὶ ὑπέστη εἰς

Τροίζηνά, ὅπου συνευρεθείς μετὰ τῆς Αἴθρας κρυφίως, θυγάτηρ τοῦ αὐτοῦ Ηγεμόνος Πιτθέως, ἐγέννησε τὸν Θησέα. Απολλοδ.

Αἰγιαλεια, θυγάτηρ τοῦ Αδράσου Βασιλέως τῆς Σικυωνίας, ἢ κατ' ἄλλους, θυγάτηρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Αἰγαλέως καὶ γυνὴ τοῦ Διομήδους ἐξ Ἀργούς. Ομ. Ιλ. Ε

Αἰγιαλεῖς, υἱὸς τοῦ Πάχου καὶ τῆς Νύμφης Μελίης, ἀδελφὸς τοῦ Φωρονέως, Βασιλεὺς τοῦ Ἀργούς, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ γῶρα τῆς Ἀχαιῆς καὶ Σικυωνίας Αἰγιαλεια. Απολλοδ.

Αἰγιαλεῖς, υἱὸς τοῦ Αδράσου, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιχόρων εἰς τὸν δεύτερον Θησάϊκόν πόλεμον, ἐφρονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος υἱοῦ τοῦ Ἐτεοκλείους. Απολλοδ.

Αἰγιαλεῖς, κάτοικος τῆς πόλεως Αἰγιαλείας. Ηροδ.

Αἰγίμιος, Βασιλεὺς τῶν Λωριέων, περὶ τὸ ὄρος τοῦ Πίνδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἔσωσεν εἰς τὸν κατὰ τῶν Λαπίθων πόλεμον· καὶ πρὸς ἀμνηστὴν ἐβουλήθησαν ἔπειτα τὰ τέκνα τοῦ Ἡρακλέους νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Αἰγίος, εἷς τῶν πενήτηκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, μνηστειεὶς τὴν Μινθήραν μίαν τῶν Δαναϊδῶν. Απολλοδ.

Αἰγισθοῦς υἱὸς τοῦ Θυέσου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πελοπίας. λέγουσιν ὅτι ἐπωνομάσθη οὕτω, διότι ἀνετράφη μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγός. Αὐτὸς ἐφόνευσε τὸν Ἀγαμέμνονα ἐπανελθόντα ἀπὸ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, μετὰ καιρὸν ἔπαυε καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος Ορέστην.

Αἰγύπτιος, ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ

Ἀντίφου καὶ Εὐρυνόμου, καὶ σύντροφος τοῦ Οδυσσεύς.

Αἰγύπτιος, υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγγιμόης, ἐκγονὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιδύας, καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Δαναοῦ, Βασιλεὺς τῆς Λιδύας καὶ τῆς Αἰγύπτου, ἧς εἶς ἐλάβεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ὀνομασίαν τῆς, Απολλοδ. εἶχε πενήτηκοντα υἱούς, οἱ ὁποῖοι μνηστειέντες μὲ τὰς πενήτηκοντα θυγατέρας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δαναοῦ ἐφρονεύθησαν ἀπὸ αὐτὰς κατὰ προπῆν τοῦ ἰδίου τῶν πατρὸς, ἐκτὸς τοῦ Λυγκέως τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ἡ Ὑπερμήστρα. Απολλοδ.

Αἰγύπτιος, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου. Απολλοδ.

Αἰδωνεῖς, ποιητῆς. Ησιόδ. θεογ.

Αἰδωνεῖς, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν εἰς τὴν Ἠπειρον, τοῦ ὁποῖου τὴν γυναῖκα Περσεφόνην θέλοντες νὰ ἀρπάσσουν ὁ Θησεὺς καὶ ὁ Πειρίθους, ἐβρίβησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τκοτεινὴν καὶ πολυχρόνιον φυλακὴν. Πλούτ.

Αἰθαλίων, περίφημος ληστῆς.

Αἰθρα, θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως Βασιλέως τῆς Τροίζηνος, καὶ μήτηρ τοῦ Θησεως. ὅταν ὁ Κάτωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης ὄρμησαν εἰς τὴν Ἀστικὴν διὰ νὰ ἐλευθερώσωσι τὴν ἀδελφήντων Ελένην, ἀρπαγχεύσαν ὑπὸ τοῦ Θησεως, ἤγαλόντισαν καὶ τὴν Αἴθραν, καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὴν Λακεδαιμόνα. ἡ δὲ Ελένη φεύγουσα μετὰ τοῦ Πάριδος εἰς τὴν Τρωάδα, ἐλάβεν καὶ αὐτὴ, μιλῆ τῆς, ἧς εἶς ἠλευθερώθη εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, γνωρισθεῖσα ἀπὸ τοὺς ἐκγόνους τῆς Ἀκάμαντα καὶ Ἀγροφῶντα.

Αἰθων, ἐπίπλαστον ὄνομα, τὸ ὁποῖον ὑπεκρίθη ὁ Οδυσσεὺς, ὅταν ἐβόησεν

Εὐρ. Δ. τῆς Κ. τ. Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

εις την πατρίδα του Ιθάκη, μη θέλων άμέσως να γνωρισθῆ ὑπό τῆς Πηνελόπτης. Οδ. Γ.

ΑΙΘΩΝ, οὕτως ἐκαλεῖτο εἰς τῶν ἵππων τοῦ Ἐκτορος Ιλ. Θ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, δευτέρα Αἰσοκράτεισα τῆς Μοσχοβίας καὶ τῆς Ρωσίας. Εξάτη ἐνδοξος διὰ τοῦ Νόμου τοῦς ὁποίους ἐσήχησε, οἱ ὁποῖοι ἐβρόθύμισαν τὰ ἦθη τῶν ὑπηκόων τῆς, καὶ εὐκόλυναν τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς τέχνας. Μεταξὺ εἰς τὰ λαμπρὰ καὶ ἐνδοξα κατορθώματα τῆς εἶς τε τὰ πολεμικὰ καὶ πολιτικά, κάμνει χρεια νὰ ἐγκωμιασθῆ ὡς ἄλλος τὸν ὁποῖον ἐδειξε διὰ τὴν ὑγείαν τῶν ὑπηκόων τῆς. Ἐπειδὴ ἐβεβαιώθη ὅτι τὸ ἐξάνθημα τῆς Εὐλογίας ἐπροξένει θάνατον εἰς τὸ Βασιλεῖόν τῆς πολὺ περισσότερον παρὰ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης ἠθέλησε νὰ ἐμφυλλιασθῶν οἱ ὑπηκοοὶ τῆς μὲ τὴν Βακκίαν, πρᾶγμα δυσπαράδεκτον εἰς τὸν λαόν, καὶ διαπαράδειγμα ἐμφυλλιάσθη πρῶτον αὐτὴ ἡ Ἰδία καὶ ὁ υἱὸς τῆς ὅστις ἦτον ὁ κληρονόμος τοῦ βασιλείου μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἔλαβον θάρρος οἱ ὑπηκοοὶ τῆς καὶ ἔγινε κοινὸς ὁ ἐμφυλλιασμός. καὶ οὕτω διεφυλάχθη τὸ τέταρτον μέρος τῶν ὑπηκόων τῆς. Οἱ Ρῶσοι ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν τὸ 990, κατὰ τοὺς χρόνους Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα, διὰ τῶν διδασκάλων, τοὺς ὁποίους ἔστειλε πρὸς αὐτοὺς Ἰγνάτιος ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. ἔπειτα πάλιν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πατριὸν θρησκείαν, μέχρις οὗ Βλοδομηρος ὁ Δοῦξ αὐτῶν ἔλαβε διὰ γυναῖκα τὴν Ἀγναν ἀδελφὴν Βασιλείου τοῦ Περφρογεννήτου Ἀυτοκράτορος τῶν Ρωμαίων

ὡν ἡ ὁποία τὸν κατέπεισε καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ μετέπειτα ὅλον τὸ ἔθνος.

ΑΙΔΙΑΝΟΣ, Κλαύδιος, Ρωμαῖος, διέτριβε πάντοτε εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ μόνον ὅτι δὲν ἦσαν ποτὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶχε τόσας δυνάμεις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον, ὥστε μελίγλωττος καὶ μελίφθογγος ὠνομάζετο.

ΑΙΔΙΟΣ, Μοῖρις, ἐπανομαζόμενος Ἀττικιστής. Συνέγραψε περὶ Ἀττικῶν καὶ Ἑλληνικῶν λέξεων, πολλὰ ὠφέλιμα. Ἐξεδόθησαν ἐν Οὐωνία τὸ 1702 εἰς εἶδος λεξικοῦ. Ἐξη κατὰ τὸ 1090. Μ.Χ.

ΑΙΔΙΟΣ, Αρτείδης, ἀπὸ τὴν Βιθυνίαν. Ἐξη κατὰ τὸ 180. Μ.Χ. ἦτον Γήτωρ καὶ σοφιστὴς περίφημος. Ἐχρημάτισε μαθητὴς Ἠρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διέτριβεν εἰς Σμύρνην, καὶ διὰ τῆς εὐγένειας του κατέπεισε τὸν Μ. Ἀδρίλιον Ἀντωνίνον καὶ ἀνεκαίνησε ταύτην τὴν πόλιν, ἡ ὁποία εἶχε κρημασθῆ ἀπὸ σεισμόν, οἱ δὲ Σμυρναῖοι εἰς σημεῖον εὐγνωμοσύνης τὸν ἔστησαν χαλκοῦν ἀνδριάντα, πλησίον εἰς τὸν ἄστυ τῶν Ἀσκληπιοῦ. Ἐξη κατὰ τὸ 184. Μ.Χ. Συνέγραψε περὶ Γητορικῆς, καὶ σώζονται μέχρι τοῦδε 54. λόγοι του περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, καὶ τινες ἐπιστολαί. Ἐξεδόθησαν δὲ Ἑλληνολατινισί ἐν Οὐωνία τὸ 1722, 1730. Μ.Χ.

ΑΙΜΙΑΙΑΝΟΣ, Κάιος Ιούλιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μαυριτανίαν κατὰ τὸ 270. Μ.Χ. Οὗτος ὑπῆρξε στρατηγὸς τῶν Περσῶν, ἔπειτα δὲ ἐκηρύχθη παρὰ τῶν στρατιωτῶν Ἀυτοκράτωρ κατὰ τὸ 254. Ἐπολέμησε τοὺς Ἀυτοκράτορας Οὐαλεριανὸν καὶ Γάλλον καὶ τοὺς ἐδικῆσε. Ἐφρονεῖθη δὲ ἀπὸ τοῦς στρατιώταις του εἰς